Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №26 (101) 28 ГРУДНЯ 2021 РОКУ

Із прийдешнім 2022 роком і Різдвом Христовим!

Дорогі земляки!

Стрімко летить час. Наче недавно ми зустрічали 2021-й рік, а вже за кілька днів попрощаємося з ним.

Рік, що минає, був украй непростим для всіх українців. Проте наша Білоцерківська громада жила, працювала й не переставала думати про майбутнє.

2021-й рік для нашої територіальної громади був наповненим конкретними справами. Благоустрій населених пунктів, оновлення центру первинної медико-санітарної допомоги, поява нового поліцейського та санітарного автомобілів на службі в громади – ось далеко неповний перелік досягнутого. Ми втілювали в життя зміни, яких потребували всі жителі.

Цим випробуваним шляхом ми й надалі будемо впевнено рухатися вперед. Лише щоденна злагоджена робота, розумний господарський підхід, згуртованість усіх жителів дадуть належний ефект та перетворять нашу Білоцерківську громаду на місце, де всім комфортно жити.

Щиро вітаю всіх жителів громади з новорічними та різдвяними святами. Хай новий 2022 рік обдарує кожного щастям, любов'ю, радістю, здоров'ям, енергією та натхненням. Бажаю всім нам зберегти в новому році спокій і мудрість, тверезість і виваженість оцінок, наполегливість у досягненні мети.

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група», депутат Полтавської обласної ради.

Шановні жителі Білоцерківської ТГ!

Наближаються Новий рік та Різдво Христове – певно, найулюбленіші свята мільйонів людей. Вони мимоволі повертають нас у дитинство та дарують відчуття радості, безтурботності, віри в чудеса.

Ці свята асоціюються у нас із очікуванням казки, приємних подарунків, втіленням у життя найзаповітніших мрій.

Безумовно, в житті кожної людини мають бути любов, доброта, а в серці – віра в диво.

Певно, тому, зустрічаючи Новий рік, кожен по-дитячому вірить у те, що його життя в новому році неодмінно зміниться на краще, що найзаповітніші мрії обов'язково здійсняться. І хоча ці мрії у кожного свої, але завжди це щось найнеобхідніше і найважливіше.

Щиро бажаю, щоб ці очікування справдилися. Хай різдвяна зірка в далекому небі осяє вас світлом радості, любові й щастя, а добрий янгел-охоронець закриє крилом від смутку, візьме за руку й поведе назустріч вашому щастю.

Головне – зберігайте в душі вогник віри, і тоді для вас не буде нічого неможливого!

Хай новорічно-різдвяні свята принесуть мир, розуміння, добро, любов і достаток у кожну родину. Хай кожен день дарує нам усмішку і частинку добра, й усі ми наступного року неодмінно станемо щасливішими, добрішими та уважнішими до оточуючих.

Зичу всім міцного здоров'я, благополуччя, наполегливості та успіхів. Хай Божа любов завжди зігріває та оберігає нас усіх!

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «Білоцерківська агропромислова група», депутат Білоцерківської сільської ради.

Дорогі жителі Білоцерківської громади!

Добігає кінця 2021-й рік – перший рік другого десятиліття 21-го століття. Зовсім скоро ми перегорнемо його останню сторінку, й він піде в історію.

Від усього серця вітаю вас із прийдешнім Новим роком та Різдвом Христовим! У цю радісну пору щиро бажаю всім жителям громади міцного здоров'я й гарного настрою, тепла і світла, любові й радості, достатку і благополуччя.

Наша громада – наче велика сім'я, яка об'єднує кілька поколінь. Це й сивочолі ветерани, й люди працездатного віку, й молодь та діти. Жителі громади різні за характерами, поглядами на життя, бажаннями й прагненнями. Дуже важко їх усі враховувати в роботі, тому нерідко доводиться чути, що зусилля сільської ради даремні, що, скажімо, не варто витрачатися на утримання шкіл, а дитячі майданчики непотрібні чи зайві…

Як у дружній сім'ї всі дбають один про одного, так і ми маємо піклуватися про кожного, хто живе поряд із нами. Нас усіх поєднала не кровна спорідненість, а місце, де ми живемо. Це наша мала батьківщина, наша спільна домівка, наша громада. І наше спільне завдання – зробити її красивою, доглянутою, затишною та комфортною для різних за віком людей. Вірю, що спільними зусиллями, за підтримки всіх членів громади нам це обов'язково вдасться.

З нагоди свята бажаю розквіту та процвітання Білоцерківській територіальній громаді, а всім нам – єдності, згуртованості, розуміння та наполегливості. Хай різдвяна зоря осяває наш путь уперед, благословляє усі спільні починання, наповнює енергією творення та дарує мудрість, віру й упевненість у завтрашньому дні. Зі святом!

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Білоцерківська ТГ з бюджетом

21 грудня відбулася чергова сесія Білоцерківської сільської ради. Основне питання, яке розглянули депутати – ухвалення бюджету Білоцерківської сільської ради на 2022 рік.

Враховуючи, що наступного року продовжиться вилучення коштів із бюджету Білоцерківської громади в держбюджет (тобто наша громада віддаватиме державі частину зароблено), присутні на засіданні ухвалили доволі скромний кошторис. Він реалістичний, а головне – цілком збалансований. Так, надходження й видатки до бюджету сільської ради заплановані у сумі 84313106 грн.

Подарунки маленьким членам громади

Із особливим нетерпінням на Новий рік чекають діти, адже зазвичай на свято вони отримують подарунки «під ялинку».

Задовго до свята відділ освіти, молоді та спорту оголосив процедуру закупівлі та придбав солодкі новорічні подарунки для учнів гімназій та ліцеїв (так віднедавна називаються заклади загальної середньої освіти громади) та дошкільних навчальних закладів. Зокрема було закуплено 660 подарунків для школярів і 97 – для дошкільнят.

Такі ж подарунки (131 шт.) закупила й сільська рада для дітей, які не відвідують дошкільні заклади. Їх роздали напередодні Нового року. Тож жодна дитина в громаді не залишилася без солодкого подарунка на Новий рік.

Крім того вихованці дошкільних закладів отримали ще й шоколадки до Дня святого Миколая. Солодощі придбали коштом відділу освіти.

Ось такі подарунки отримали майже 900 дітей громади.

Нагороди до професійного свята

Працівники виконавчих органів влади повсякчас виконують важливу, але інколи непомітну для багатьох жителів громади роботу. Тому особливо приємно, коли їхні старання належним чином відзначають.

За особливий внесок у розвиток місцевого самоврядування, високий професіоналізм, активну життєву позицію та з нагоди професійного свята – Дня місцевого самоврядування – Миргородська РДА нагородила Почесними грамотами трьох працівників виконкому Білоцерківської громади. Це заступниця Білоцерківського сільського голови Ніна Петрівна Падалій, начальниця відділу земельних відносин виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради Ніна Іванівна Миклясевич та спеціаліст загального відділу Валентина Федорівна Валенко.

А Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко отримав Подяку від керівництва Нацполіції за допомогу в реформуванні відомства. Представники Нацполіції прибули в нашу громаду 13 грудня та вручили цю відзнаку Іванові Васильовичу.

Урочистий момент нагородження І. В. Лещенка.

Спортивний майданчик тепер є й у Подолі

Стінки-драбини для лазіння й підтягування, тренажери для віджимання, а також пісочниця для малюків – ось далеко неповний перелік предметів, які з'явилися в Подолі незадовго до Дня святого Миколая.

Під час робіт зі встановлення тренажерів.

Попри негоду, 17 грудня працівники відділу благоустрою Григорій Гаврилович Недоїдок і Святослав Іванович Танцюра, робітники освітніх закладів Віталій Григорович Бондар та Сергій Андрійович Глушич викопали ями, встановили та належним чином зацементували тренажери. За кілька днів ними зможуть скористатися всі охочі. Тож, без сумніву, навесні та влітку прихильники здорового способу життя щодня тренуватимуться на майданчику. Залюбки відвідуватиме його й малеча.

Чергове засідання жіночого клубу

Ми вже повідомляли, що на базі КЗ «Бібліотека Білоцерківської ТГ» працює жіночий клуб «Лада».

Цими днями відбулося його чергове засідання, що мало назву «Відкрийся в творчості». Активні білоцерківські жінки вирішили спробувати свої сили в образотворчому мистецтві. Адже красивому й прекрасному, як і коханню, підвладні люди будь-якого віку. А надихнула їх на це колежанка Олена Зозуля.

Саме під її керівництвом та керуючись її порадами присутні на засіданні малювали картини. І треба сказати, що результати вийшли цілком вдалими.

Присутні на засіданні малюють картини.

Конкурс, який стимулює більше читати

19 грудня, в День святого Миколая Чудотворця, в Огирівській сільській бібліотеці-філії оголосили результати конкурсу «Найкращий читач 2021 року».

Цей конкурс стартував ще на початку року. А в грудні бібліотекарка В. О. Бондар за записами у формулярах підрахувала кількість книжок, які кожен читач брав у бібліотеці.

Результати оцінювали у трьох вікових категоріях: діти від 6 до 10 років, діти від 10 до 15 років і дорослі.

У першій категорії відзначили шістьох найактивніших читачів. Це Софія Нечитайло, Володимир Лукаш, Софія Пісарєва, Ангеліна Молдавчук, Олександр Молдавчук та Ірина Маюра.

У другій категорії найбільше книжок прочитали Аміна Писаренко та Ірина Черніченко, а серед дорослих – Катерина Володимирівна Суворова.

Та беззаперечною переможницею конкурсу стала 10-річна Ірина Маюра, яка за 11 місяців 2021 року прочитала 57 книжок.

Усі найактивніші читачі бібліотеки отримали грамоти й призи.

Найактивніша огирівська читачка Ірина Маюра.

– *Призи були доволі скромними, скоріше символічними: блокноти, фломастери, наклейки тощо, –* говорить Валентина Олексіївна Бондар. – *Попри це, участь у будь-якому конкурсі – це неабиякий азарт. Тож я дуже рада, що цей конкурс стимулював школярів якомога більше читати.*

Організатори й переможці конкурсу після нагородження.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жителя с. Колосівка,
учасника війни, ветерана прац
ІСАЄНКА
Івана Васильовича;

жительки с. Рокита,
дитини війни, ветерана прац
КРИВОШТИ
Марії Павлівни
і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

Зверніть увагу

Жителів області запрошують на військову службу за контрактом у підрозділах територіальної оборони Полтавщини

Основними вимогами під час відбору та прийняття на військову службу за контрактом є вік (до 60 років), стан здоров'я та придатність за медичними показниками, фізична підготовленість та професійно-психологічний відбір.

Щоб стати військовослужбовцем за контрактом потрібно прибути до територіального центру комплектування та соціальної підтримки за місцем обліку (місцем проживання) для співбесіди та підбору посади. Далі зібрати необхідний пакет документів. Потрібно успішно пройти військово-лікарську комісію щодо придатності до проходження служби та професійно-психологічний відбір. Після всіх встановлених процедур отримати припис для вибуття до визначеної військової частини.

Варто зазначити, що **проходження служби за контрактом має багато суттєвих переваг.** Додатково до гідного грошового забезпечення та можливості **проходження служби за місцем проживання** військовослужбовці підрозділів територіальної оборони отримують усі переваги військової служби за контрактом.

Військовослужбовець **забезпечується усім необхідним речовим майном.**

Якщо військовослужбовець не має власного житла, він може стати на квартирний облік з можливістю подальшого отримання службового і постійного житла. Або **отримувати грошову компенсацію за піднайом житла** для всіх категорій військовослужбовців. В обласному центрі сума складає 2850 грн на місяць, в інших населених пунктах — 1900 грн на місяць. За наявності трьох або більше членів сім'ї розмір компенсації збільшується в 1,5 рази.

Для військових встановлено **гарантовану щорічну основну відпустку** — 30 днів; якщо є від 10 до 15 років вислуги — 35 календарних днів; від 15 до 20 років — 40 календарних днів; понад 20 календарних років — 45 календарних днів. Крім того, що відпустка надається зі збереженням грошового забезпечення, військовослужбовцю надається **грошова допомога на оздоровлення** у розмірі місячного грошового забезпечення. Можуть надавати також відпустки за сімейними обставинами та з інших поважних причин зі збереженням грошового забезпечення тривалістю не більше ніж 10 календарних днів.

Військові мають право на отримання вищої освіти, зокрема на здобуття післядипломної освіти у військових навчальних закладах, відповідних підрозділах підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації. **Крім того, на державну цільову підтримку у здобутті вищої освіти можуть розраховувати захисники, які є учасниками бойових дій.** Її надають у вигляді повної оплати навчання коштом загального фонду державного або місцевих бюджетів — у разі зарахування на місця державного (регіонального) замовлення відповідно до умов та правил прийому. **Пільгами для вступу до вишів користуються також діти учасників бойових дій.**

Після укладення військовослужбовцями першого контракту їм виплачується бонус — о**дноразова грошова допомога.** 2021 року особам рядового складу виплачують 18160 грн, особам сержантського і старшинського складу — 20430 грн, а офіцерам — 22700 грн.

Святий Миколай та його БІЛОкоманда здійснюють мрії: у БІАГР провели конкурс дитячих малюнків

Цього року компанія організувала конкурс дитячих малюнків серед дітей працівників ПП «БіАГР». Маленькі художники залюбки подавали свої шедеври на конкурс. Тема малюнків — «Святий Миколай та його БІЛОкоманда здійснюють мрії». Усі учасники отримали солодкі подарунки.

За перемогу в конкурсі боролися 42 учасників різного віку. Усі з різних куточків України: не лише з Білоцерківської громади, а й Полтави, Харкова, Дніпра, Броварів.

— Такий конкурс провели в компанії вперше. Але переконана, що будемо проводити й надалі. Усі малюнки, які отримали, неймовірно гарні. Цікаво було всім — і дітлахам, і батькам, які вболівали за дітей, — говорить генеральний директор ПП «Білоцерківська агропромислова група» Оксана Кордубан.

Обирали переможців за допомогою онлайн-голосування, яке тривало близько двох тижнів. Кращі роботи обирали саме працівники «Білоцерківської агропромислової групи» та родини, друзі учасників.

Переможниця конкурсу Анастасія Федоряка з м. Чутове отримала головний приз — солодощі, термочашку та подарунковий сертифікат на 1000 грн. Друге місце виборола Аня Ісаєнко з с. Герусівка, третє — Максим Тонконог із Київщини, четверте — Денис Дмитренко з Харкова, а п'яте — Анастасія Нос з Полтави. Призери отримали солодкі подарунки та термочашки.

У компанії обрали також кращі брендовані малюнки з БІЛО. Автори Анна Шарай з Білоцерківки, Христина Мачуленко з Полтави та Костя Галанцев з Красногорівки отримали додаткові подарунки: солодощі та подарункові сертифікати у магазин іграшок. Усі учасники конкурсу отримали солодкі подарунки. А в компанії вкотре переконалися, які талановиті дітлахи у працівників Білоцерківської агропромислової групи.

Алла ШАБЕЛЬНИК.

3 місце - Максим Тонконог

4 місце - Денис Дмитренко

5 місце - Анастасія Нос

Кращий брендований малюнок з БІЛО - Анна Шарай

Усі учасники конкурсу отримали солодкі подарунки

1 місце - Анастасія Федоряка

2 місце - Аня Ісаєнко

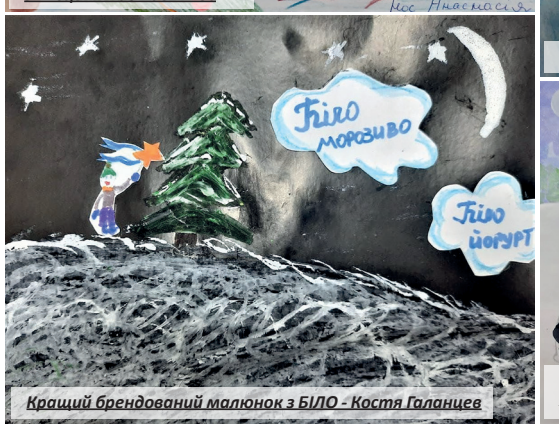

Кращий брендований малюнок з БІЛО - Костя Галанцев

Кращий брендований малюнок з БІЛОцерківським - Христина Мачуленко

Святковий настрій, позитив і подарунки

Микола Чудотворець прославився як захисник знедолених, хворих і нужденних. Цей святий здавна користувався особливою пошаною серед віруючих. Миколі молилися землероби, скотарі й рибалки. Останніх, до речі, він захищав від небезпек на воді.

Попри те, що існує два дні Миколая – 22 травня та 19 грудня – особливою популярністю користується зимове свято. Певно, тому, що на зимового Миколая діти отримують подарунки за гарну поведінку.

Малеча з нетерпінням чекає на свято й на появу самого святого. Цього року він не забарився й завітав у Білоцерківську громаду.

Першими зустрічали Миколая в Мостовівщині. Ще в п'ятницю 17 грудня в будинку культури біля святково прикрашеної ялинки зібралися школярі та вихованці дошкільного закладу освіти. Для них директорка будинку культури Наталія Іванівна Дубина підготувала та провела розважальний захід з піснями, хороводами, вікториною, інсценуванням народної казки «Ріпка». Діти експромтом, але напрочуд артистично перевтілювалися в персонажів улюбленої казки. Найменші декламували вірші. І, звичайно ж, отримували подарунки з рук Миколая. Солодощі закупив сектор культури, а роль Миколая виконав працівник комунального підприємства Ігор Юрійович Куриця.

А ще працівники Мостовівщинського будинку культури облаштували фотозону зі сніговиком Олафом, де жителі села залюбки фотографуються.

У суботу Миколай побував у Білоцерківці, причому двічі. По обіді в будинку культури відбулася розважальна програма й дитяча дискотека, а увечері – дискотека для молоді.

У інших закладах культури святкові заходи відбулися онлайн. До прикладу, завідувачка Корнієнківського сільського клубу Ніна Іванівна Хохлова разом із артистами-аматорами підготувала та відзняла коротеньку виставу, а відео виклала в соцмережах.

Головними дійовими особами святкового дійства стали Святий Миколай (його роль виконав учень 10 класу Максим Дергай), Зима (Ніна Хохлова), янголи (десятикласниця Юлія Личак та дев'ятикласниця Аліна Бондус) і Ябеда (студентка полтавського вишу Катерина Черненко).

У навчальних закладах громади теж відбулися заходи до Дня святого Миколая. Так, у Білоцерківському ліцеї класоводи молодших класів улаштували для свої вихованців... піжамну вечірку. На ній діти рекламували свої піжами, змагалися в різних конкурсах, декламували вірші про Миколая. Відбулися й бої подушками.

Одне слово, попри карантин, Миколай таки завітав у нашу громаду. І залишив святковий настрій та позитив.

Ніна КОРНІЄНКО.

Піжамна вечірка в Білоцерківському ліцеї.

Учасники святкового дійства в Мостовівщинському СБК.

Спільні справи об'єднують людей

Новорічна ніч – досить умовна межа, адже насправді в цю мить ні в природі, ні в світі не відбувається нічого особливого. Проте проводи старого та зустріч нового року – гарна нагода оглянутися назад, проаналізувати зроблене, підбити підсумки й окреслити плани на майбутнє.

Отже, чим запам'ятається 2021-й рік? Які плани на рік наступний? Про це ми попросили розповісти заступників Білоцерківського сільського голови. Їм слово.

Олена Федорівна Вишник:

– Ще наприкінці минулого року депутати Білоцерківської сільської ради прийняли програму соціально-економічного розвитку нашої громади на 2021 рік. Протягом усього цього року ми працювали над її виконанням. Неабияк радує, що практично всі пункти програми виконано.

Так, виконавчі органи влади постійно дбали про благоустрій населених пунктів. Напередодні нового навчального року виконано поточний ремонт закладів освіти. Відремонтовано підлогу в ЗДО «Дюймовочка» (с. Білоцерківка), установлено огорожу навколо ЗДО «Берізка» (с. Поділ). Цей перелік можна продовжувати, та я б хотіла акцентувати, що ми могли би зробити й більше, якби були кошти.

Загалом усе упирається в гроші. Тому дуже важливо залучати їх, беручи участь у розіграшах грантів, різноманітних конкурсах.

Торік у конкурсі «Обласний бюджет участі» перемогли проєкти, які передбачали встановлення спортивних майданчиків із тренажерами в с. Рокита, Корнієнки, Мостовівщина, а в конкурсі «Шкільний бюджет» – схожий проєкт із Балаклії. Цього року на умовах співфінансування ми закупили комплекти тренажерів та встановили їх у цих селах.

Подібний спортивний майданчик було встановлено цього року й у с. Бірки. Його закуплено коштом сільської ради. Цими днями коштом виконавчого комітету встановлено спортивні тренажери й у с. Поділ.

Відповідно до вимог земельного законодавства зроблено аудит земельних ділянок с. Бірки. Наступного року плануємо зробити аудит по всій територіальній громаді.

За рахунок коштів обласного бюджету в шести населених пунктах (Поділ, Огирівка, Бірки, Балаклія, Колосівка, Мостовівщина) заклади соціальної інфраструктури підключені до широкосмугового інтернету.

Користуючись нагодою, вітаю всіх жителів Білоцерківської громади з Новим роком та Різдвом Христовим. Бажаю всім у новому році міцного здоров'я, благополуччя, успіхів та удачі, а нашій громаді – процвітання і, звичайно ж, залучати якомога більше грошей.

Григорій Миколайович Полтавець:

– У житті завжди запам'ятовується щось яскраве, неординарне. Переконаний, що

2021-й рік залишиться в пам'яті жителів сіл Корнієнки, Попове, Мостовівщина видовищними Днями цих сіл. Добре, що ми відновили проведення цих свят, адже вони неабияк згуртовують людей, дарують позитив, гарний настрій та відчуття єдності.

Загалом рік минув у напруженій роботі, хоча якраз трудові будні навряд чи запам'ятаються жителям краю. Ми займалися благоустроєм населених пунктів, упорядковували кладовища, парки. На території згаданих сіл є чотири кладовища й чотири парки, які займають чималу територію й потребують постійного догляду. От і в грудні, в останні дні року, в Мостовівщині працівники відділу благоустрою щодня випилювали дерева, вражені омелою.

Ще 2019 року тоді ще Рокитянська сільська рада замовила Державній екологічній інспекції в Полтавській області обстеження зелених насаджень. У Мостовівщині було виявлено майже 50 дерев, які підлягають спилюванню. Ми виконуємо ці роботи власними силами. Дякую керівництву ПАФ «Агроінвест», яке виділило підйомну вишку маніту, й це дозволило обпиляти гілки дерев у важкодоступних місцях, зокрема там, де проходять лінії електропередач.

Спиляну деревину ми використовуємо для опалення Мостовівщинського ЗДО «Сонечко» й Попівської гімназії, завдяки чому не витрачаємо кошти на закупівлю дров. Цього року Попівську гімназію ми перевели на альтернативне опалення – дровами. Правда, котельня, яку свого часу звела Рокитянська сільська рада, має цілу низку недоліків, але ми поступово їх виправимо. Треба, зокрема, збільшити десь на 4 м висоту труби, щоб дим не поширювався подвір'ям та не йшов у приміщення, поліпшити автоматику тощо. А ще біля котельні немає навісу для дров. Отож у подальшому будемо над цим працювати.

Навесні замість спиляних дерев ми обов'язково посадимо молоді насадження.

Найбільша проблема наших сіл – це незадовільний стан доріг. Однак ремонт доріг – дуже дороге задоволення. Без допомоги держави сільська рада з цим питанням не впорається. Та я оптиміст, я вірю в краще й сподіваюся, що наступного року під'їзди до згаданих сіл нарешті відремонтують...

Дорогі земляки! Шановні жителі громади! З нагоди Нового року й Різдва Христового бажаю всім міцного здоров'я, достатку й сімейного благополуччя. Хай зростають заробітні плати й пенсії, хай життя повниться щастям та радістю. Бажаю надії та оптимізму, наснаги та невичерпної енергії. Миру і Божої благодаті в кожен дім!

Ніна Петрівна Падалій:

– У 2021році в Бірках відкрили прекрасний спортивний майданчик, який слугуватиме багато років і нинішнім дітям, і наступним поколінням. Ця подія, без сумніву, не лишиться непоміченою. А ще протягом усього року відбувався благоустрій села.

Величезна заслуга в цьому працівника відділу благоустрою Віталія Миколайовича Пальонки. Цей сумлінний і безвідмовний чоловік виконав великий обсяг робіт на кладовищі.

Звичайно, хотілося б, щоб до розвитку села долучалися всі його жителі, а не лише один працівник. Навесні ми організовували кілька суботників: прибирали і на кладовищі, й на березі річки. Біля річки зібрали й вивезли цілий причіп сміття!

Але, знову ж таки, на суботники приходять лише найактивніші жителі. Переконана, що вони якраз і не насмічують.

Ось цей сільський актив – це потужна сила, на яку постійно спираюся в своїй роботі. Тому хочу щиро подякувати цим людям за активну життєву позицію, за те, що вболівають за своє рідне село й завжди долучаються до всіх починань.

Окрема подяка – депутатам сільської ради від Бірківського старостинського округу Ользі Дмитрівні Товкач та Інні Миколаївні Назаренко, а також Вікторові Володимировичу та Юрієві Володимировичу Кордубанам. Вони завжди задовольняють усі прохання й допомагають у роботі і технікою, й працівниками. Так, коли на кладовищі виникла потреба випиляти дерева, ТОВ «Білагро» надало працівників, вишку, а потім вивезло спиляні дерева.

Хотілося, щоб у подальшому всі жителі Бірок не займали позицію «моя хата скраю», а були активними, дружними та згуртованими. Тільки гуртом, спільними зусиллями можна подолати всі труднощі та досягти успіху. Благоустроєм необхідно займатися всім. Сільрада постійно нам допомагає, але швидше й ефективніше досягнемо результату, коли активними будуть усі жителі села.

Наступного року ми, звичайно ж, намагатимемося зробити Бірки ще красивішими та комфортнішими для проживання. На жаль, великою проблемою для нашого села є відсутність місця, де б молодь могла змістовно проводити вільний час. Плануємо привести до ладу будинок культури, перенести ФАП у приміщення Бірківського ЗЗСО.

Дуже сподіваюся, що ці плани вдасться втілити в життя, що 2022-й рік буде мирним, сприятливим до нових починань, сповненим багатьма успішними справами й обов'язково залишить яскраві та незабутні враження.

Щиро вітаю всіх жителів громади з новорічними та різдвяними святами. Бажаю позитивних емоцій, радісних ситуацій, приємних сюрпризі та здійснення всіх бажань. Хай цілий рік на душі буде тепло та радісно, як у мороз біля каміна! Хай Різдвяна зоря наповнить серця любов'ю, добром та милосердям. Божого благословення вам і вашим рідним!

Любов Петрівна Луць:

– У с. Балаклія цього року теж з'явився сучасний спортивний майданчик. А ще у нас відбувся ремонт приміщення колишньої колгоспної їдальні.

Практично з усім, що ми запланували на початок року, ми справилися. Хотіла би наголосити: справилися разом, усією громадою. Цього хотіли люди, вони порушували ці питання на сходках, а потім спільними зусиллями їх вирішувати.

Під час ремонту їдальні залучалися особисті кошти мешканців села, кошти виконавчого комітету, а також допомога спонсорів. Тому дуже хотілося б подякувати небайдужим жителям Балаклії, які не стояли осторонь, а допомагали фінансово та безпосередньо роботою. Вони кидали свої домашні справи і йшли піднімати їдальню, щоб цей об'єкт слугував усій громаді, причому не один рік. Люди розуміли, що це потрібна справа: треба мати в селі таке приміщення, де можна зібратися разом і відбути поминки чи якісь приємні події. Щира вдячність і сільській раді, і нашим постійним спонсорам – керівникам ПП «БіАГР» і ТОВ «Білагро» Вікторові Володимировичу та Юрієві Володимировичу Кордубанам.

На одній зі сходок було порушене питання про водовідведення в с. Колосівка: труба була забита, не пропускала воду, й навесні вода стояла в людей у дворах. Зусиллями депутата сільської ради Олександра Миколайовича Пипки та вже згаданих благодійників Віктора Володимировича і Юрія Володимировича Кордубанів це питання теж було вирішене. Було закуплено потрібну трубу, й працівники ТОВ «Білагро» проклали її. Вони виконали чималий обсяг робіт, дуже велика їм подяка від жителів села й від мене особисто. Сподіваємося, що наступної весни у дворах у Колосівці буде сухо.

У Балаклії є невеличкий водогін із водонапірною баштою. Там узимку виникали проблеми: коли перемерзало, вода не надходила. Ми організували людей, створили оргкомітет, розподілили, хто за що відповідає, й тепер самі люди забезпечують безперебійне постачання води.

Не можу не відзначити, що цього року впорядковано територію паркових зон у селах Колосівка й Балаклія, біля сільської їдальні пофарбовано паркани. Фарбу придбали коштом виконавчого комітету й спонсорів, а роботи виконали самі жителі села. А ще ми висадили близько 200 дерев і багато квітів. Понад парканом зробили цілу алею з ірисів. Сподіваємося, що всі дерева приймуться, а коли весною зацвітуть іриси, Балаклія виглядатиме ще красивішою та доглянутішою.

Протягом року ми постійно наводили лад на території: розчищали самосів, поросль, насаджували квіти... Коло будинку культури розбили дві клумби, висадили квіти, ціле літо за ними доглядали.

Не можу не згадати й свято Івана Купала, яке відбулося в Балаклії. Незважаючи на карантин, зібралися люди з усієї громади.

Хочу підкреслити, що всі ці позитивні зрушення відбувалися завдяки ініціативі місцевих жителів. Звичайно, велика заслуга в цьому і виконавчого комітету сільської ради, й місцевих депутатів Олександра Миколайовича Пипки та Любові Андріївни Лобанової, і безвідмовних спонсорів Віктора Володимировича та Юрія Володимировича Кордубанів. Я вдячна всім, та особлива подяка тим жителям, які не тільки озвучували проблеми села, але й брали участь у вирішенні цих проблем.

Цього року було проведено ямковий ремонт дороги Красногорівка—Балаклія. На теперішній час ремонт не закінчений, там є така ділянка, якою просто неможливо проїхати. Тож роботи продовжаться наступного року.

Що ж стосується решти планів на наступний рік, то вони буденні: забезпечення й покращення добробуту жителів Балаклії, Колосівки, Писарівщини. Хотілося б відремонтувати й дорожне покриття в Балаклії. Є такі ділянки, що коли йдуть дощі, дуже складно не лише проїхати, а навіть пройти вулицею.

Ще одне питання, яке ми плануємо вирішити наступного року – це збереження сільської криниці Свинарки.

Справа в тому, що влітку в багатьох колодязях води практично немає. Люди пробурюють у дворах свердловини, а з них іде солона вода. Питання забезпечення питною водою з часом постане особливо гостро. Ми ж маємо природну криницю, в якій не просто прісна вода, а ще й дуже приємна на смак і, якщо вірити, з цілющими властивостями. Нам треба обов'язково її зберегти, щоб вона багато років служила жителям села.

Дуже актуальне питання – забезпечення наших сіл мобільним зв'язком. Певно, в жодному населеному пункті не виникає таких перебоїв із покриттям, як у нас. Тож від початку року будемо вирішувати це питання.

Дуже радує, що вже зараз у нас прокладають оптоволокно для Інтернет-покриття. Це президентська програма: до цього Інтернету спочатку підключатимуть комунальні установи, а далі й звичайних споживачів. Люди зараз активно складають списки-заявки на таке підключення.

Підсумовуючи, хотіла би ще раз подякувати всім за розуміння й підтримку та побажати напередодні Нового року та різдвяних свят всім жителям громади здоров'я, миру, покращення добробуту, любові й затишку в родинах. Не будьте байдужими, повсякчас проявляйте ініціативу, долучайтеся до громадських справ! Пам'ятайте, що наше життя залежить насамперед від нас самих.

Надія Іванівна Доброскок:

– 2021-й рік був непростим, але цікавим, насиченим роботою, новими планами на майбутнє. Власне, усе, що відбувалося протягом року в селах Поділ та Огирівка, теж було націлене на майбутнє, на забезпечення потреб наших людей.

Окрасою Подолу є дитячий садок «Берізка». І хоча його ремонтували дуже довго, зате результат вийшов чудовим. Це цілком сучасний дошкільний заклад, де дітям дуже комфортно й затишно. Цього року коштом Білоцерківської сільської ради було встановлено огорожу навколо дитсадка.

Зовсім недавно – лише кілька днів тому – в Подолі встановлено сучасний спортивний майданчик із тренажерами. Жителі села ще

не встигли його випробувати, але не сумніваюся, що вони залишаться задоволеними.

Звичайно ж, ми постійно протягом року займалися благоустроєм наших сіл, вирішували нагальні поточні питання. Вдячна за підтримку депутатам Білоцерківської сільської ради від нашого виборчого округу Людмилі Миколаївні Даценко, Марії Тимофіївні Глушич, Станіславу Григоровичу Григоренку, а також усім небайдужим жителям.

Коли в Огирівці та Подолі ми готували й проводили Дні села, неоціненну допомогу надали всі наші фермери, а також ПП «БіАГР» і ТОВ «Білагро». До керівників цих підприємств ми звертаємося, як кажуть, і в радості, й у горі: якщо виникає якась проблема й потрібні техніка, фахові працівники, кошти. І вони ніколи не відмовляють!

Буду відвертою: підтримка людей неабияк додає сил, змушує ще більше працювати на користь громади та вселяє упевненість у майбутньому. Попереду багато планів, не буду їх усі розкривати. Скажу лише, що всі вони стосуються подальшого поліпшення наших сіл, забезпечення комфортних умов проживання й добробуту людей.

Напередодні Нового року щиро вітаю всіх жителів громади з новорічно-різдвяними святами та бажаю всього найкращого. Нехай наступний рік принесе вам у домівки лише достаток, добробут, любов, розуміння та якомога більше позитивних моментів. Нехай вас оточують лише щирі, привітні, порядні та совісні люди, ніколи не підводить здоров'я, не полишають енергія та завзяття. Удачі, успіхів у новому й усіх наступних роках! Прихильності долі та Божого благословення вам і вашим рідним.

Юрій Олексійович Кононенко:

– Протягом 2021 року виконавчий комітет Білоцерківської сільської ради на чолі з сільським головою І. В. Лещенком приділяли велику увагу розвитку інфраструктури та будівництву на території громади.

Важливим документом для подальшого розвитку будь-якого населеного пункту є генеральний план. Це не просто містобудівна документація, а довгострокова стратегія певної території. Без прив'язки до генерального плану неможливо розпочати будь-яке будівництво.

Протягом усього року виконавчий комітет займався виготовленням генеральних планів цілої низки населених пунктів. На даний час виготовлено та затверджено генеральні плани сіл Рокита, Попове, Корнієнки, Мостовівщина, Красногорівка, Колосівка та детальні плани територій за межами населених пунктів. Завершуються роботи з виготовлення генеральних планів Білоцерківки та Коноплянки.

Що ж стосується ремонту й будівництва, то не можна не згадати відремонтоване приміщення центру первинної медико-санітарної допомоги в с. Білоцерківка. Це – подарунок рідному селу й усім жителям громади від депутата Полтавської обласної ради, голови ради директорів ПП «БіАГР» Віктора Володимировича Кордубана. Крім того, завдяки благодійнику в Білоцерківці з'явилися спортивний та дитячий майданчики, міні-футбольне поле зі штучним покриттям.

Зараз триває капітальний ремонт другого поверху колишньої амбулаторії, де будуть адміністративні приміщення. На ці роботи залучені кошти з обласного й державного бюджетів.

Коштом Білоцерківської сільської ради проведено ремонт харчоблоку Попівського ЗЗСО І—ІІ ступенів, ремонт підлоги в ЗДО «Дюймовочка» (с. Білоцерківка). Продовжуються роботи із заміни твердопаливного котла Балаклiївського ЗЗСО І-ІІ ступенів.

Можливо, недостатньо, але в межах наявних коштів протягом 2021 року ремонтувалися дороги. Так, Агентством місцевих доріг у Полтавській області із залученням коштів Білоцерківської сільської ради у сумі 400 тис. грн та спонсорської допомоги ТОВ «Білагро» виконано покриття автодоріг Велика Багачка – Красногорівка і Красногорівка – Балаклія. Виконано ямковий ремонт відрізку дороги Коноплянка – Бірки.

Проведено облаштування дорожного покриття щебенем вулиць Морозівка та Перемоги у с. Білоцерківка. За сприяння ПП «БіАГР» та ФОП Рясний В. М. виконано ямковий ремонт та частково – капітальний ремонт вулиць Лесі Українки та Першотравневої в с. Білоцерківка.

Відділом благоустрою виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради виготовлено та встановлено автопавільйон у с. Герусівка.

Планів на 2022 рік маємо багато, назву лише наймасштабніші: закінчити капітальний ремонт другого поверху приміщення колишньої амбулаторії (тут розміщуватимуться адміністративні приміщення виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради); провести реконструкцію амбулаторії в с. Рокита; виконати поточні ремонти в закладах загальної середньої та дошкільної освіти.

З нагоди Нового року й Різдва Христового бажаю міцного здоров'я, добробуту вам і вашим рідним, якомога більше досягнень та втілення в життя найзаповітніших бажань. Хай святкова атмосфера супроводжує вас упродовж усього прийдешнього року!

Світлана Василівна Козаренко:

– Рік, що відходить у минуле, для жителів сіл Рокита, Андрущине, Говори, Кравченки є складним і водночас визначальним. Нам вдалося реалізувати проєкт «Здорова громада – запорука здорової нації», який був поданий 2020 року й передбачав установлення вуличних тренажерів.

Крім того, цього року ми реалізували ще два проєкти, а саме: «Облаштування майданчика для роздільного сортування ТПВ» та «Приведення умов харчоблоку Рокитянського ЗЗСО І–ІІІ ступенів у відповідність до нових вимог НАССР».

Хочеться подякувати за це виконавчому комітету та відділу освіти Білоцерківської сільської ради, Благодійній організації «Благодійний фонд «МХП – Громаді», регіональному координатору Олександрові Сергійовичу Жарікову. А за реалізацію другого проєкту – ще й фермерам: Вікторові Миколайовичу Олефіру, Валентинові Віталійовичу Хвостенку та підприємцю Олександрові Олексійовичу Яцюку.

Коли нам потрібно було пробурити нову свердловину, яка зараз забезпечує якісною питною водою Рокитянський ліцей (донедавна – ЗЗСО І–ІІІ ступенів), Рокитянський ЗДО «Колосок», Рокитянську АЗПСМ та приміщення сільської ради, нам на допомогу знову прийшли фермери, а саме: Григорій Геннадійович та Максим Григорович Полтавці, Іван Миколайович та Роман Іванович Семуки, Микола Михайлович та Олександр Миколайович Дем'яненки, Василь Іванович Кінаш, Михайло Григорович та Олександр Григорович Семуки, Володимир Якович Гришко, Ігор Григорович та Олег Григорович Діденки. Дуже дякую їм за плідну співпрацю! Щиро сподіваюся, що партнерство влади й бізнесу у вирішенні спільних завдань і надалі буде таким же ефективним!

Цього року теж маємо проєкти-переможці, які будуть реалізовані наступного року, а саме: «Реконструкція амбулаторії загальної практики-сімейної медицини с. Рокита» та «Новий кабінет інформатики – нові можливості для навчання в Рокитянському ЗЗСО І–ІІІ ступенів».

Дорогі земляки! Від щирого серця вітаю всіх вас із новим 2022 роком та Різдвом Христовим!

Новий рік і Різдво – традиційно родинні свята. Хай вони стануть початком нового успішного року, який буде для нас щедрим на добрі справи та здобутки.

Хай у святкову ніч звучать найкращі побажання, а новорічне диво стане частиною вашого доброго настрою на увесь рік. Хай різдвяна зоря об'єднає усіх нас – і тих, хто зустрічає ці свята в колі найближчих і найдорожчих людей, і тих, хто далеко від рідної домівки. Хай об'єднаються в новому році всі добрі починання і звершення заради майбутня нашої громади та України!

Бажаю всім веселих свят, смачної куті, щедрої коляди та щасливого Нового року!

Спілкувалася
Зінаїда МАТЯШОВА.

Піротехніка: неабияка небезпека й неповага до воїнів

Виконавчий комітет Білоцерківської сільської ради звертається до всіх жителів громади з проханням не використовувати у новорічно-різдвяні свята піротехнічні засоби.

Без сумніву, феєрверки зачаровують і дарують відчуття свята. Водночас вони несуть велику небезпеку й дуже часто травмують людей та тварин, викликають смерті та пожежі.

Продаж та використання піротехнічних засобів (феєрверків, бенгальських вогнів, петард тощо) в Україні регулюється Законом України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення», а також постановою Кабінету Міністрів України від 03 серпня 2011 року № 839 «Про затвердження Технічного регламенту піротехнічних виробів». Вони не дозволяють продавати, купувати та використовувати нелегально завезені на територію України піротехнічні засоби. У деяких населених пунктах узагалі заборонили продавати й використовувати будь-яку піротехніку.

Не зайве нагадати, що триває війна на Сході України, й наші бійці в окопах боронять країну від ворога. Використання петард і феєрверків, вибухи в мирний час – це неповага до людей, які захищають наш із вами спокій.

Не забувайте про карантинні вимоги

Наближаються новорічно-різдвяні свята, водночас коронавірусна інфекція у світі не збавляє обертів. Ледь не щодня збільшується кількість інфікованих. Існує великий ризик нового спалаху захворювань у перші тижні нового року.

Традиційно в цей час збільшується кількість заходів, де в одному місці збирається велика кількість людей. Це може спричинити істотний ризик інтенсивної передачі COVID-19 під час свят.

У торгівельній мережі суттєво збільшується кількість відвідувачів, що в умовах карантину сприяє виникненню порушень протиепідемічних вимог: скупчення людей у торгівельних залах, недотримання соціальної дистанції між покупцями, недотримання маскового режиму. Такі ж ризики виникають на новорічних корпоративах, передноворічних ярмарках, у закладах громадського харчування, на площах перед новорічними ялинками. У закладах освіти в цей час традиційно розпочинається святкування новорічних та різдвяних свят.

Тому не забувайте про заходи безпеки, які допоможуть максимально знизити ризики інфікування людей.

Щоб убезпечити себе та оточуючих у торгівельних закладах, слід дотримуватися таких вимог:

- як відвідувачі, так і працівники магазинів повинні перебувати у засобах індивідуального захисту, зокрема респіраторах або захисних масках, що закривають ніс та рот;
- дотримуйтеся соціальної дистанції з іншими відвідувачами, покупцями; відстань між людьми повинна становити не менше 1,5 м, уникайте скупчень людей перед вітринами, прилавками, біля кас тощо;
- пам'ятайте, що дозволяється одночасне перебування відвідувачів у закладах з розрахунку не більше однієї особи на 10 квадратних метрів площі зали обслуговування;
- дотримуйтеся вимог особистої гігієни, місця для обробки рук антисептиками повинні бути обладнані на кожному вході до торгівельного закладу.

Якщо ви хочете відсвяткувати новорічні свята у затишному кафе, ресторані, вам потрібно знати таку інформацію. До закладу на захід допускаються особи, які мають документи, що підтверджують вакцинацію від COVID-19, негативний результат тестування або одужання особи від зазначеної хвороби.

Ви повинні чітко дотримуватися вказівок власників закладу та організаторів заходу щодо дотримання протиепідемічних вимог.

Традиційно в цей час відбуваються святкові заходи біля новорічних ялинок, святкові концерти тощо. Заходи, що проводяться на свіжому повітрі, несуть меншу небезпеку щодо поширення коронавірусної інфекції, проте масові скупчення людей, навпаки, сприятимуть її поширенню. Тому при проведенні заходів просто неба із розміщенням учасників стоячи територія заходу повинна бути огороджена для контролю за наявністю документів, які підтверджують вакцинацію від COVID-19, негативний результат тестування або одужання особи від зазначеної хвороби.

У цей період люди також планують подорожі, різні поїздки (в гості до рідних, друзів). Проте Міністерство охорони здоров'я України рекомендує українцям під час пандемії утриматися від поїздок на новорічні свята й канікули. Але якщо ви все ж вирішили поїхати, обов'язково подивіться інформацію про те, яка ситуація в країнах щодо COVID-19, умови візиту в інші країни. Це можна дізнатися на сайті Міністерства закордонних справ.

Занепокоєння викликають і походи один до одного в гості. Це ризикованіше в плані інфікування коронавірусами, ніж похід на ялинку.

І нарешті пам'ятайте важливе правило: захворів – сиди вдома! Якщо ви хворієте на коронавірусну інфекцію і перебуваєте на амбулаторному лікуванні або були в контакті з хворими, маєте зобов'язання щодо самоізоляції – сидіть удома, не наражайте на небезпеку оточуючих, не порушуйте законодавство. Коронавірусна інфекція COVID-19 є дуже контагіозним захворюванням.

Ми всі повинні бути обачними і відповідальними, щоб провести ці чудові свята максимально безпечно і не допустити нового загострення ситуації із захворюваннями на коронавірусну інфекцію COVID-19.

Наталія ЧЕРНЕЦЬКА,
заступник начальника відділу державного нагляду за дотриманням санітарного законодавства Миргородського районного управління Головного управління Держпродспоживслужби в Полтавській області.

Героями 2021 року стали розробники вакцин

Рік, що минає, запамятається безпрецедентною боротьбою з пандемією коронавірусу та масовою вакцинацією.

Журнал «Time» назвав учених, які працювали над вакцинами від коронавірусу, героями року-2021.

Серед науковців, які брали участь у розробленні вакцин від коронавірусу, видання виділило чотирьох:

імунолога Кіззмекію Корбетт;

заступника директора Центру з контролю та профілактики захворювань США (CDC) Барні Грема;

угорського біохіміка Каталін Каріко;

американського вченого Дрю Вайсмана.

«Ці четверо не були самотніми в своїх зусиллях: учені всього світу створили вакцини проти Covid-19, використовуючи різні платформи і технології», – зазначає журнал.

Водночас саме Корбетт, Грем, Каріко і Вайсман змогли досягти прориву виняткової важливості: створили інноваційну та високоефективну базу вакцини, основу якої становить мРНК.

Зараз науковці працюють уже над наступним поколінням вакцин, яке не тільки добре поєднуватиметься з циркулюючими штамами, але й буде ефективним проти мутацій. Одна з можливостей – це вакцина, розроблена для запуску Т-клітинної відповіді не на спайк-білок, а на механізм розмноження вірусу, що може забезпечити імунітет на роки.

Іван Митюк: «Роки – як кілометри на спідометрі. Назад не відмотаєш»

Оселя Івана Павловича Митюка розташована у Мостовівщині на вулиці з немилозвучною назвою Крива. Кажуть, що газовики, які прокладали в селі газ, нічого кращого не придумали й саме так позначили у себе на схемі безіменну вуличку, яка вигинається під прямим кутом від центру села до рокитянської траси.

І. П. Митюк.

– Я на нашій вулиці залишився найстарший, – пояснює господар. *– Люди вимирають, хати стоять пустками. Он поряд із нами ніхто не живе: спадкоємці в Білорусі, а ми наглядаємо за двором, щоб бур'янів не росло. Бо лисиці будуть не тільки у дворі, а й у хаті!*

Він народився у Мостовівщині 25 грудня 1946 року в сім'ї колгоспників Павла Никифоровича й Марії Захарівни Митюків. Та батько вирішив не згадувати рік, що минув, і записав сина першим днем січня нового 1947 року. В сім'ї на той час уже була дворічна Галинка, 1948 року з'явилася ще одна дівчинка – Катя, а 1954 року – наймолодша Надя. Зараз із чотирьох дітей залишилося двоє: Іван і Надія, яка живе в Рокиті.

– Хата, де я народився, стояла поряд, ближче до дороги. Її вже давно знесли. А цю хату тато збудував у 1956 році, – розповідає Іван Павлович.

Його батько пішов на війну 20-річним юнаком, додому повернувся інвалідом. Працював спочатку в колгоспі на різних роботах, потім закінчив у Хоролі курси трактористів і пересів на трактора. Вийшов на пенсію по інвалідності, підробляв на току, а в 1971 році війна наздогнала його: помер від ран. Йому був лише 51 рік... Марія Захарівна пережила чоловіка на 19 років і відійшла у вічність у віці 72 роки.

При згадці про батьків на очі Іванові Павловичу навертаються сльози: він усе життя відчував любов і підтримку батьків, хоча вони не висловлювали вголос свої почуття до дітей.

Чоловік згадує, як у 1961 році він восьмикласником разом із батьком та іншими односельцями облаштовували центральний парк, висаджували дерева, які зараз спилюють через ураження омелою. Раніше на цьому місці був пустир, паслися корови. У 1961 році колгосп закінчив нарешті будівництво клубу, яке тяглося роками, і тодішній голова Сидір Іванович Костенко прийняв рішення розбити в центрі села парк.

– Батько мій копав ямки, а я держав саджанці, – розповідає Іван Павлович. *– Трактором підвозили воду, поливали їх. А потім іще довго школярі під керівництвом учителів опікувалися молодими деревцями, поки вони остаточно не прийнялися. А зараз дивлюся, як їх вирубують, і душа болить...*

Шахтарський хліб не припав до смаку

У 1960-х роках Мостовівщина кілька разів змінювала свій районний статус. Спочатку вона належала до Великобагачанського району, та в 1964 році чомусь вирішили, що в Решетилівському районі їй буде краще. Тож одержувати паспорт 17-річному Іванові Митюку довелося в Решетилівці. Та вже наступного 1965 року Івана призивали в армію з Хорольського військомату, бо Мостовівщинська сільська рада з доброго дива опинилася на хорольській землі. А коли через три роки Іван демобілізувався й повернувся додому, рідна Мостовівщина знову зустріла його під прихистком Великої Багачки.

Після закінчення восьми класів Іван поїхав на навчання у Ворошиловградську (нині Луганську) область, у місто Комунарськ (нині Алчевськ), де жила батькова двоюрідна сестра. Це був той самий Алчевськ, у якому 2006 року сталася наймасштабніша антропогенна катастрофа в історії незалежної України. У січні в лютий мороз через помилку комунальників замерзла вода розірвала труби опалення, через що десятки тисяч людей залишилися без тепла в домівках. Сотні дітей разом із учителями були евакуйовані на курорти й готелі в інші регіони України...

А тоді в 1960-х роках поблизу Алчевська було невеличке шахтарське поселення Паркомуна (нині Перевальськ), де в місцевому ПТУ навчали молодь шахтарській справі. Батько, колишній фронтовик, вирішив дати синові достойну професію гірника. Радянська пропаганда змальовувала шахтаря як своєрідний символ будівника комунізму: міцний чоловік у робі й касці, з відбійним молотком на плечах. Людина, яка дає електрику заводам, світло й тепло людям, шахтар був справжнім двигуном вітчизняної промисловості. Саме таким хотів бачити й Павло Никифорович свого нащадка.

– Тоді – як батько сказав, так і буде! Батьків тоді слухалися, не те, що зараз. Хоча... Як мені не хотілося туди їхати! Та й узагалі не подобалася мені праця шахтаря, – зізнається Іван Павлович.

Однак 15-річний хлопець підкорився волі батька, подав документи в училище, пройшов медкомісію на електрика-монтажника і був зарахований на навчання. Та не діждавшись початку занять, забрав документи й утік!

– Батько з міткою піймали мене на залізничній станції, я вже збирався сідати в будь-який потяг, щоб дістатися дому. Але батько наполіг на своєму, й мене повезли тролейбусом уже в інше училище.

Нова спеціальність «машиніст електровоза» більше сподобалася хлопцеві. А може, допомогло батькове виховання... Як би там не було, він більше не тікав. Жив у гуртожитку разом із молодим військовим – капітаном Григорієм Гурським, який став для нього старшим товаришем і наставником. Закінчив училище, пройшов стажування в Паркомуні, отримав бронь від мобілізації на один рік (бо мав важливу для країни спеціальність) і став працювати на шахті на підземному транспорті.

– Я перевозив на РП-8 вугілля із забою до підйомника. Звичайна бригада, як і в нас: диспетчер керує, у нього на карті все позначено, лампочки горять. Під'їхав до розвилки, там телефон. Дзвоню – диспетчер дозволяє рух або велить почекати, поки пройдуть порожні вагонетки...

Та більше одного року роботи під землею Іван не витримав, повернувся додому в Мостовівщину. Закінчив у Хоролі курси шоферів, після чого у червні 1965 року 18-річного хлопця призвали в армію.

«У Радянському Союзі біля дому не служили»

Служив молодий новобранець аж у далекому Хабаровську у військах протиповітряної оборони. Їх набралося 22 вагони – безвусих українських хлопців, учорашніх дітей із Полтавської, Харківської, Ворошиловградської областей, яких везли на виконання святого обов'язку – служити Радянському Союзу на його неосяжних просторах.

Розселили молоде поповнення на базі за 18 кілометрів від Хабаровська. Іван служив в автомобільній роті, яка обслуговувала дислокований там авіаполк, що охороняв кордони Далекого Сходу.

– Ми возили на аеродром контейнери з продуктами, вугіллям, дровами. Їх потім завантажували в літаки, які літали на Сахалін, у Владивосток...

В армії Іван працював водієм на легендарному автобусі ЗІС-8 – на такому їздила група оперативників московського карного розшуку в телесеріалі «Місце зустрічі змінити не можна». Ці автобуси почали випускати ще до війни на Московському заводі імені Сталіна (ЗІС). Це був основний довоєнний транспорт наших міст, який навіть виготовляли на експорт.

Із часом подібні автобуси почали будувати авторемонтні підприємства в багатьох інших містах Союзу, тож модифікацій ЗІС-8 з'явилося дуже багато. За основу брали конструкцію ЗІС, але вносили до неї за потреби місцеві зміни. Кузов автобуса був із дерев'яного каркасу, який виготовляли з різних порід дерева, а потім обшивали металом. Гостроносий двигун відокремлювався від салону й розміщувався попереду. Замість двох дверей часто були лише одні спереду, їх водій відкривав вручну, штовхаючи важіль.

Легендарний автобус ЗІС-8, який знімали в кінострічці «Місце зустрічі змінити не можна».

Іван Павлович згадує, що національний склад військовослужбовців на Далекому Сході був представлений в основному росіянами, українцями, білорусами і якутами.

– Дружні були лише білоруси та якути. А між українцями й росіянами не було теплих, щирих стосунків, ми трималися окремо. Росіяни до нас ставилися якось зверхньо, вважаючи себе москвичами. Хоча насправді вони були з містечка Люберці Московської області.

«А дорога серою лентою вьется»...

Демобілізувався Іван наприкінці 1968 року. Повернувся додому й працював водієм: спочатку на ГАЗ-51, потім на новенькому ГАЗ-53 – «робочій конячці» радянської економіки. Возив усе: вугілля, брикети, дрова, силос, солому... Восени збирали буряки, гичка теж не пропадала: її переробляли на силос. Узимку возили жом із Семенівки. Там працював Веселоподільський цукровий завод – потужне на той час підприємство, одне з найбільших підприємств тодішнього райцентру.

– Тоді будівництво було на підйомі. В Мостовівщині зводили ангари для зерна. В Полтаву, було, за цеглою по 5-6 машин посилали...

...А дорога серою лентою вьется,
Залило дождем смотровое стекло.
Пусть твой грузовик через бурю прорвется,
Я хочу, шофер, чтоб тебе повезло!

Ця пісня, яка народилася в далекі 1960-ті, стала рідною й близькою для тисяч радянських шоферів, які щодня крутили баранку свого газона, намотуючи кілометр за кілометром, тривожно прислухаючись до рокоту мотору, щоб той не заглухнув, бува, десь на безлюдному розпутті...

1969 року Іван зустрів свою суджену. Марія була на шість років молодшою від нього, родом із с. Широке. Як тоді хлопці знаходили собі наречених? Їздили по сусідніх селах по роботі й у клуб, а заодно приглядалися до місцевих дівчат. Хоча навідуватися поодинці в чуже село на танці було небезпечно: місцеві парубки пильно охороняли від непроханих гостей «своїх» дівчат.

– Якось поїхали наші хлопці в Широке, і я разом із ними. Приглянулася мені там одна дівчина. А потім я несподівано зустрів її в Багачці, коли по мінеральну воду поїхав у райсоюз. Раніше там завод був із виробництва мінеральної води, там і ситро виготовляли. А вона працювала у розливному цеху...

Розписалися молодята 27 січня 1970 року. Весілля грали двічі: у нареченої в Широкому і в нареченого у Мостовівщині. Трьох діточок із часом нажили: Людмилу, Валентину і Олександра. А статки?

– А що – статки? У колгоспі тоді дуже не заробляли. Хоча шанували тих, хто відзначився на жнивах. Правда, замість премій давали в основному цінні подарунки. Мені, пам'ятаю, якось бритву електричну подарували, дефіцит на той час.

Серед буденної шоферської роботи траплялися й незвичні поїздки-відрядження. Згадує Іван Павлович, як їздив на Закарпаття: возив бригади «шабашників» із Західної України, які працювали в Мостовівщині. А потім відвозив їм додому зерно, яким колгосп розраховувався з людьми. Запам'яталися чоловікові й екскурсії в Київ, які організовували в радянські часи для школярів. Побувати в столиці, походити тамтешніми музеями, з'їздити в Канів до Шевченка – тоді був справжній квест. Дорослі суміщали такі поїздки з походами по магазинах, де інколи щастило натрапити на дефіцити: паличку сирокопченої ковбаси, шматок твердого сиру, вафельно-шоколадний торт... Знаменитий київський торт із хрусткими повітряно-горіховими коржами і ніжним шоколадно-масляним кремом коштував три рублі, і це вважалося дорого. Та й довезти його незіпсованим було проблематично: тоді харчових добавок промисловість не знала, тож продукти швидко псувалися.

А дорога до Києва була неблизьким світом, вантажівкою їхати годин шість.

– Сидір Іванович сказав мені: «Їдь до столярки, там тобі зроблять лави у твій газон, поставиш їх у кузові, напнеш тент», – згадує Іван Павлович. – *Отак ми і їхали: діти в кузові, з ними двоє вчителів, третій – у кабіні.*

У Києві дітей розмістили у звичайній школі (це були літні канікули), спати поклали у спортзалі на матрацах. Спартанські умови! Хто з нинішніх батьків відпустив би своїх дітей у таку подорож? А тоді це вважалося нормою...

Мої роки – моє багатство

Роки – як кілометри на тому спідометрі, крутяться тільки в одну сторону. Відмотати назад не вийде... Майже 40 років трудового стажу заробив Іван Павлович, на пенсію вийшов 2006 року. Пристойний стаж має чоловік і в сімейному житті: в лютому виповниться 52 роки, як Іван Павлович і Марія Гнатівна разом ідуть по життю, разом опікуються дітьми, онуками і правнуками. Та відповісти одразу на запитання, скільки саме онуків і правнуків у нього, чоловік не може.

– У мене їх вистачає, – трохи забарившись, Іван Павлович починає рахувати на пальцях: – *у Валі троє, в Сашка двоє, у Людмили троє. Восьмеро онуків у мене і семеро правнуків!*

Усе було б добре, та здоров'я підводить, скаржиться чоловік. У суглобах ноги не годні, ходить із паличкою, дошкуляє зайва вага, проблеми з серцем, переніс операцію: вставили імплантат.

– Учора їздив у Багачку, набрав ліків у аптеці на 1600 грн. Мені шість таблеток на день треба пити постійно: чотири вранці і дві увечері.

Навідують батьків переважно доньки – Валентина і Люда. Люда живе в Полтаві, Валентина – у колишньому Чорнухинському районі. Олександрові ніколи: він працює бригадиром на будівництві у Києві, спілкується з батьками здебільшого по мобільному. Та нудьгувати подружжю не доводиться: у Мостовівщині живуть двоє їхніх онучок – Юля і Віта зі своїми сім'ями, тож є кому приглядіти за старенькими, є кому їх розважити.

А ми бажаємо ювілярові міцного здоров'я й сімейного затишку!

Сергій МИКОЛЕНКО.

Дивовижні перетворення тривалістю півтора століття

З історії «новорічної» страви

Новорічне свято зазвичай асоціюється зі щедро накритим столом із різноманітними напоями-наїдками. Традиційною стравою святкового столу (причому не лише новорічного) для переважної більшості наших співвітчизників є салат олів'є.

Рецептів улюбленого салату існує велика кількість, кожна господиня готує його по-своєму: хтось додає свіжий огірок або яблуко, а хтось тре на тертушці попередньо заморожений плавлений сирок – для пікантності та ніжності... Є господині, які вважають справжнім блюзнірством додавання в салат солоних огірків або ковбаси, адже в «класичному» рецепті передбачені маринований огірок і відварена курятина.

Як «народився» відомий салат

Насправді «класичного» рецепту взагалі не існує – автор популярного салату Люсьєн Олів'є зберігав його в таємниці до самої смерті. Втім, Олів'є був не єдиним автором цієї страви: спосіб приготування салату, що вже кілька століть носить його ім'я, кухареві підказав відвідувач, дуже далекий від вишуканої кулінарії.

Як свідчить легенда, якось Люсьєн, нащадок знаменитої кухарської династії Олів'є з Провансу, приїхав у Росію до свого дядька, який працював кухарем у одного з московських аристократів.

У столиці Росії молодому французу сподобалося, й він вирішив не повертатися на батьківщину. Тут юнак познайомився з московським купцем Яковом Пєговим, а через кілька років вони разом відкрили на Трубній площі шикарний ресторан «Трактиръ «Ермітажъ», де подавали страви високої французької кухні для столичних аристократів. Були в «Ермітажі» й окремі кабінети для купецтва та простішої публіки (певно, щоб вони не заважали справжнім гурманам насолоджуватися вишуканими стравами).

Саме для простих відвідувачів Олів'є придумав закуску під назвою «Майонез із дичини». На велику тацю викладали шматочки відвареного філе рябчиків та куріпок, відварений язик уперемішку з кубиками бульйонного желе (його називали ланспік), мариновані каперси (зелені бутони квітів колючого чагарника під назвою каперсник, які за смаком нагадують оливки), свіжі огірки та пікантний соус «Кабуль» (соєву пасту). Поряд красиво розкладали варені ракові шийки, политі соусом «Провансаль». У центрі накладали мариновані корнішони й гору вареної картоплі, прикрашену подрібненими перепелиними яйцями, які не призначалися в їжу, а були елементом декору.

Якось французький кулінар із жахом побачив, як один із відвідувачів (за деякими даними, це був сам Яків Пєгов) перемішав ложкою всі інгредієнти, хряпнув горілки та зі смаком закусив отою мішаниною. Наступного дня Олів'є, демонструючи своє презирство, сам змішав усі компоненти страви, ще й полив їх майонезом. На здивування француза, й цього разу страва пішла «на ура» під горілку. Більше того, Москвою поповзли чутки про дивовижно смачну закуску, яку подають в «Ермітажі», й на Трубну площу потягнулися натовпи відвідувачів. Салат Олів'є став візитівкою ресторану.

Рецепт перший і достовірний

Конкуренти з інших закладів намагалися відтворити рецепт салату Олів'є, навіть пропонували Люсьєнові 50 тисяч рублів за інформацію, однак француз тримав технологію приготування салату та соусу до нього в секреті, він готував їх власноруч і на самоті. Конкуренти спробували підкупити кухарчука, щоб він викрав рецепт... Усе марно. Олів'є не розкрив таємниці й забрав секрет у могилу.

Після смерті Олів'є «Ермітажъ» утратив свою популярність, бо, як казали відвідувачі, салат був уже «не той».

Уперше рецепт салату Олів'є з'явився в п'ятому номері журналу «Наша їжа» за 1894 рік (принаймні, більш ранніх джерел на сьогодні не виявлено). За твердженням автора, він особисто багато разів «насолоджувався цією закускою» під час всеросійської виставки 1882 року, ще за життя самого Олів'є. Отже, опублікований рецепт можна вважати цілком достовірним. Пізніше цей же рецепт з'явився в книзі Пелагеї Александрової, яка була одним із авторів журналу, а згодом стала дружиною редактора Михайла Ігнатієва. Вочевидь, саме вона й опублікувала рецепт у журналі. Ось він.

Салат Олів'є

Необхідні продукти та пропорції на одну персону.

Рябчики – ½ штуки. Картопля – 2 штуки. Огірки – 1 штука. Салат – 3-4 листи. Провансаль – 1½ столової ложки. Ракові шийки – 3 штуки. Ланспік – ¼ склянки. Каперці – 1 чайна ложка. Оливки – 3-5 штук.

Правила приготування

Нарізати бланкетами (Від редакції. Бланкет – це назва французького м'ясного салату, який був популярним у ті часи. Вочевидь, «нарізати бланкетами» – так, як для цього салату) *філе смаженого гарного рябчика і змішати з бланкетами відвареної, але нерозсипчастої картоплі та скибочками свіжих*

огірків, додати каперців та оливок і залити великою кількістю соусу «Провансаль» із додаванням сої-Кабул. Вихолодивши, перекласти в кришталеву вазу, прикрасити раковими шийками, листами салату латук і подрібненим ланспіком. Подавати дуже холодним. Свіжі огірки можна замінити великими корнішонами. Замість рябчиків можна брати телятину, куріпку чи курку, але справжня закуска олів'є готується неодмінно з рябчиків.

(П. Александрова «Керівництво до вивчення основ кулінарного мистецтва», Одеса, 1897 рік).

Із маленької літери і натяком на варіанти

На початку XX ст. з'явився дещо інший рецепт відомого салату. Саме цей рецепт у радянські часи абсолютно безпідставно вважався канонічним. Крім «звичайного» салату з рябчиками, описаний також олів'є рибний. Отже, це вже натяк на варіативність. До речі, назва страви вже пишеться з маленької літери – не як прізвище кулінара, а як назва салату.

Салат олів'є

Видати: 2 рябчика, 1 телячий язик, ¼ фунта ікри паюсної, свіжого салату ½ фунта, відварних раків 25 штук або 1 банку омарів, ½ банки овочів, ½ банки сої-кабуль, 2 свіжі огірки, ¼ фунта каперсів, 5 яєць крутих; усе викласти на тарілці, і все, що потрібно для соусу провансаль №499, який повинен бути приготований на французькому оцті з 2-х яєць і 1 фунту прованської олії, і посолений до смаку.

Салат олів'є рибний

Видати: 1 фунт свіжої осетрини (замість рябчика і язика) і все інше, як сказано в № 769.

(К. К. Мороховцев «Повний подарунок молодим господаркам», Москва, 1904/1905 рік).

Аж до самої революції 1917 року рецепт салату олів'є ще неодноразово з'являвся на сторінках куховарських книг і кулінарних журналів. Причому в різних варіаціях – із додаванням омарів і трюфелів та з позначками, що «можна обійтися і без них».

Салат «Столичний»

1936 року в столиці СРСР почав функціонувати ресторан готелю «Москва», який невдовзі назвали «головним рестораном СРСР». Шеф-кухарем ресторану був такий собі Іван Іванов (за іншими даними – Єрмілін) який і відтворив рецепт олів'є. З політичних міркувань салат назвали «Столичний».

Існує байка, нібито Єрмілін-Іванов у юності працював кухарчуком у ресторані «Ермітаж», і саме його конкуренти підрядили вивідати рецепт у самого Олів'є. Але підтвердження цьому нема.

У 50-х роках у довідниках та кухарських книгах з'являються рецепти салатів «Столичний» (із птицею або дичиною) та «М'ясний» (із телятиною, яловичиною чи свининою). Рибна версія салату «Столичний» (він називається «Салат із осетрини або білуги, або судака, або тріски») несподівано отримує такі інгредієнти як варена морква та консервований зелений горошок, за потреби для декорації радять використовувати навіть кольорову капусту.

Після 1955 року рецепт поступово спрощується, з нього зникають дичина та рябчики. Їх замінюють навіть не свининою, а... вареною ковбасою. Головне ж – цій видозміненій страві повертають назву олів'є.

Різні рецепти салату олів'є тривалий час гуляли по СРСР, перш ніж перетворитися на абсолютний новорічний хіт пізнього СРСР. Принагідно зазначимо, що навіть у «ковбасно-радянській» версії олів'є неабияк смакує, тому має право на існування.

До речі, цей салат відомий і в Європі, але тут він має назву «Російський салат».

Оселедець під шубою «помирив» пролетарів та селянство

Певно, на новорічному столі знайдеться місце для ще однієї традиційної та улюбленої багатьма страви – оселедця під шубою.

Легендарна «шуба» теж має цікаву історію, причому з політичним підтекстом.

Ця страва з'явилася неспокійного 1918 року, коли народ усіляко дошукувався історичної правди. Найгарячіші дискусії відбувалися в кабаках і трактирах – з побиттям не лише фізіономій, а й посуду. Власникові мережі популярних у Москві закусочних Анастасові Богомілову це настільки набридло, що він вирішив будь-що припинити громадянську війну в своїх закладах.

Допоміг кухар Аристарх Прокопцев, який і придумав «страву миру»: кожна її складова була символічною. Так, оселедець ототожнювався з пролетаріатом, адже робітники дуже полюбляли цю солоненьку рибку; картопля, моркова й цибуля (вихідці із землі) мали означати селянство; а буряк – червоне знамено революції. Усіх їх єднав французький соус майонез – чи на знак поваги до творців Великої французької буржуазної революції чи навпаки – як нагадування про зовнішнього ворога більшовиків – Антанту.

Виявляється, страву назвали шубою не тому, що оселедець «закутаний» у м'яку овочево-майонезну одежину, а теж із підтекстом. «ШУБА» – це абревіатура, яка розшифровується як «Шовінізму й упадку – бойкот і анафема». «Політичний» салат надзвичайно сподобався відвідувачам: вони активно його поїдали й, відповідно, менше п'яніли. Тож і бійок поменшало.

Наскільки правдива ця історія – невідомо. А от те, що оселедець під шубою смакує багатьом, не викликає сумнівів. Тим більше, що кожна господиня готує його по-своєму: хтось ігнорує цибулю, хтось додає інгредієнти, яких немає в класичній шубі – яйця, твердий сир... Є новатори, які суттєвіше змінюють рецептуру й пропонують «пролетарському оселедцю» поступитися місцем шляхетнішим морепродуктам: лососю, креветкам, кальмарам тощо. Існує навіть вегетаріанська альтернатива шуби – з морською капустою замість риби.

Чому наполеон назвали наполеоном

А тепер перейдемо до десертів і розповімо про популярний і вкрай різноманітний торт під назвою наполеон.

Певно, чимало людей пов'язують його назву з іменем французького імператора Напролеона Бонапарта й припускають, що це був улюблений десерт імператора або, можливо, той полюбляв у вільний час готувати солодкий кулінарний шедевр.

Насправді це не так: Наполеон був байдужим до їжі й особливо солодкого – його він узагалі не їв. А свою назву торт отримав від італійського міста Неаполь, де готували цю смакоту.

За однією з версій, ідея багатошарового торта виникла у французького кондитера Клавдія Геле 1645 року. Згодом рецепт викрали неаполітанські шпигуни. Італійські пекарі придумали змазувати шари тіста заварним кремом і назвали його Napolitano.

За другою версією, рецепт придумали безпосередньо в Неаполі. Місцевий кухар уперше й цілком випадково приготував батон із листкового тіста. Згодом він вирішив розділити його на окремі шари та перекласти шпинатом, сиром і песто. Така страва дуже полюбилася італійцям і спочатку називалася mille-feuille (буквально: «тисячу коржів»). А вже потім рецепт потрапив у Францію й отримав назву за місцем свого походження.

Якщо вірити цій легенді, спочатку наполеон був не десертом, а закускою. До речі, й зараз багато господинь перекладають коржі листкового тіста начинкою з майонезу, вареного яйця, рибних консервів тощо. Такий торт користується неабиякою популярністю в гурманів.

Хоча існує ще одна версія про французьке походження наполеону. У книзі «Французький кухар» (Le Cuisinier françois, 1651) знаний французький шеф-кухар і письменник Франсуа П'єр де Ла Варенн стверджує, що рецепт торта був створений під час другої французької імперії (1852–1870 роки) й ледь не за наказом імператора Наполеона III на честь його дядька, Наполеона Бонапарта. Варрен описує

й один із найстаріших рецептів приготування торта: коржі листкового тіста перемазують перетертою суницею і полуницею.

Зараз дуже складно установити, коли і як з'явився цей кулінарний шедевр. Єдине, що не викликає сумнівів – «класичний» наполеон має бути з листкового багатошарового тіста.

Та останнім часом при приготуванні наполеону використовують не лише листкове тісто. Рецептів цього багатошарового торта існує дуже багато. Деякі ресторани й кафе заявляють про свій «фірмовий» наполеон. Та що там ресторани: кожна господиня має особливий рецепт і коржів, і крему.

Загалом існує два типи наполеону: «мокрий» та «сухий». У першому випадку коржі змащують заварним кремом або кремом на його основі. Такий торт має ніжну структуру й добре просочені коржі. При приготуванні «сухого» торта використовують масляний крем. Любителі цього десерту цінують його за хрумкі коржі.

Як би там не було, торт наполеон – це завжди смачно. Тож обов'язково приготуйте його до новорічного столу!

За матеріалами Інтернет.

Поповнення в нашій громаді

У подружжя Андрія Віталійовича та Настасії Сергіївни Ярмолюків із с. Балаклія 15 грудня народився синочок Кіріл. Вітаємо щасливих батьків із цією знаменною подією та бажаємо їм любові, поваги, терпіння й мудрості. Хай маленький житель нашої громади росте здоровим, розумним, допитливим, активним, веселим, працьовитим, талановитим та успішним.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

1 січня
МИТЮК ІВАН ПАВЛОВИЧ
(с. Мостовівщина) – 75 років;
УДОВИК ГАННА ВАСИЛІВНА
(с. Лугове) – 65 років;
СЕМУКА ІВАН МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Рокита) – 65 років;
ТКАЧЕНКО ВІТАЛІЙ СТЕПАНОВИЧ
(с. Попове) – 60 років;
ДРОЗДОВ ВІКТОР ВОЛОДИМИРОВИЧ
учасник АТО (с. Білоцерківка) – 50 років;

2 січня
КРАВЧЕНКО ВІРА МИХАЙЛІВНА
(с. Бірки) – 75 років;
ОГАР АНТОН ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Лугове) – 60 років;

3 січня
КУЩ ОЛЕКСАНДР МИХАЙЛОВИЧ
(с. Поділ) – 85 років;
ЯТЛЕНКО ОЛЬГА ДМИТРІВНА
(с. Балаклія) – 70 років;

4 січня
ДЕМ'ЯНЕНКО ОЛЬГА ПАВЛІВНА
(с. Рокита) – 80 років;
СРІБНИЙ МИХАЙЛО ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(с. Бірки) – 60 років;

5 січня
ЦИКАЛО МАРІЯ ПАВЛІВНА
(с. Цикали) – 95 років;

6 січня
ТИМОЩУК АНАТОЛІЙ ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Красногорівка) – 70 років;
ЛИТВИНЕНКО ЛЮБОВ ГРИГОРІВНА
(с. Попове) – 60 років;

7 січня
КОСТЕНКО ЛІДІЯ ДМИТРІВНА
(с. Попове) – 60 років;

8 січня
БОБИР ОЛЬГА МИХАЙЛІВНА
(с. Білоцерківка) – 70 років;
НЕДОСВІТІЙ ВАЛЕНТИНА МИКОЛАЇВНА
(с. Рокита) – 60 років;

9 січня
ТРУСКАЛО ЛЮДМИЛА ОЛЕКСІЇВНА
(с. Коноплянка) – 60 років;

11 січня
ТУР СТАНІСЛАВ МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Поділ) – 60 років;
ЛЕЩЕНКО ВАСИЛЬ МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Корнієнки) – 60 років;

13 січня
ПЛАХТІЙ НІНА ІВАНІВНА
(с. Білоцерківка) – 75 років;
ТАРАН ТЕТЯНА ПЕТРІВНА
(с. Герусівка) – 60 років;

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають їм здоров'я, достатку, довгих років щасливого життя. Хай доля завжди буде прихильною до вас та подарує радість, оптимізм, любов і благополуччя. Хай здійсняться найсокровенніші бажання.

Дозвольте вас сьогодні привітати,
Бо день такий буває раз на рік,
Здоров'я й щастя щиро побажати
На все життя, на довгий-довгий вік!

До сотні літ дожить без горя і журби,
Від гір, від сонця, від калини
Всіх благ земних – з роси й води
Бажаєм вам ми щиро нині!

Зустрічаємо рік Чорного Водяного Тигра

За східним календарем кожен рік має одного з 12 покровителів, які повторюються раз на 12 років. Водночас кожен із символів має свої конкретні характеристики за кольором та елементом світобудови (вогонь, дерево, вода тощо).

Так, рік, що минає, був роком Білого (Сріблястого) Металевого Бика, а наступний 1922 рік буде роком Чорного (Блакитного) Водяного Тигра.

Тигр – шляхетний, справедливий, але надто запальний знак Зодіаку. Він розумний, гострий на язик, дружить з логікою і має власну думку в будь-якій ситуації. Тигр уміє досягати висунутої мети й стрибати вище голови. Йому завжди цікаво дізнаватися щось нове. Саме такими характеристиками потрібно володіти, щоб наступного року досягати успіху в різних сферах життя.

Попри доброзичливість, Тигр не любить скиглiїв і невдоволених життям. Тож пощастить оптимістам і творчим людям, адже водна стихія робить рік сприятливим для будь-якої творчості.

Доведеться докласти зусиль

За словами астрологів, смугастий покровитель 2022 року принесе різноманітні зміни. Те, про що довго мріялося, може стати реальністю. Але для цього варто докласти певних зусиль.

Можна і навіть потрібно змінити місце роботи або хоча би посаду (заняття). На користь піде освоєння нових навичок, саморозвиток, загалом рух уперед у своїй чи іншій професіях. Варто вивчати мови, подорожувати, заводити нові хобі та захоплення. Не скупіться вкладатися в якісну освіту – це надійна інвестиція у щасливе майбутнє.

А що на романтичному фронті?

Здоров'я цього року обіцяє не підвести, якщо дотримуватися карантинних заходів, режиму харчування, займатися фізкультурою чи спортом або хоча би регулярно бувати на природі.

У стосунках Тигр схожий на свого одомашненого родича – кішку. Він любить увагу, турботу, ласку. Тигр щедрий на прояв ніжних почуттів і потребує такої ж віддачі.

Щоб повернути колишню пристрасть у стосунках, відкиньте нудьгу та одноманітність і постарайтеся додати якусь новизну. Інакше Тигр швидко покладе край стосункам, які стали тягарем.

Самотні люди наступного року з великою ймовірністю зустрінуть людину, яку так давно шукали. Рік буде насиченим романтичними пригодами.

Діти

Доречно подумати про народження маляти в рік Тигра. Люди, народжені під заступництвом цієї великої кішки, є великими оптимістами, дуже енергійними та активними. Вони часто стають душею компанії, легко заводять нові знайомства, мають природжену артистичність і акторський талант. Вони безпомилково відчувають настрій співрозмовника та оточення. Люди-Тигри часто бувають успішними у бізнесі й у творчих професіях. Вони знають собі ціну, люблять похвалу та не бояться висувати амбітні цілі.

Як зустрічати рік Тигра

Новий рік за східним календарем починається не в ніч із 31 грудня на 1 січня. Він припадає на перший молодик першого місяця року – 1 лютого 2022 року.

Попри те, що ми зустрічатимемо Новий рік на місяць раніше, варто віддати належне Чорному Водяному Тигрові.

Тигр не любить надмірностей, тому не варто прикрашати житло й новорічну ялинку всіма прикрасами, що є вдома. Прикрашаючи новорічне дерево, най краще вибрати три кольори, що гармонують між собою. Наприклад, блакитний, синій і срібний. Або жовтий, коричневий та бежевий. Від червоного кольору краще відмовитися, Тигр його терпіти не може.

Тотемна тварина не любить галасливих компаній, тому найкраще зустріти Новий рік у домашній обстановці, в родинному колі та колі близьких друзів.

Для сервірування святкового столу краще використовувати скатертини з натуральних матеріалів: льону або бавовни. Обов'язково поставте на стіл гарний посуд.

Який одяг обрати

Яскраві кольори, особливо кислотні та неонові відтінки, відлякують Тигра й можуть неабияк його роздратувати. Відмовтеся від яскравого одягу на користь натуральної гами відтінків.

Найкращими кольоровими рішеннями одягу стануть усі відтінки синього кольору, блакитний, бірюзовий, чорний, коричневий, зелений, пісочний, золотавий, сріблястий та бронзовий.

Тим, хто хоче налагодити фінансовий потік, краще вдягати відтінки золота й срібла. Щоб піднятися кар'єрними сходами, вибирайте чорний або синій кольори. Щоб покращити особисте життя – бірюзовий або пісочний. У тренді будуть сукні, спідниці, топи та комбінезони, які можна комбінувати між собою.

Що має бути на столі

Тигр – хижак, отже, любить м'ясо, тому краще приготувати одразу кілька м'ясних страв. Найоптимальніший варіант – вибрати кілька видів м'яса, наприклад, курку та телятину.

Тигр любить різноманіття, тому не полінуйтеся й приготуйте багатий стіл: закуски, салати, гарніри, десерт.

М'ясні нарізки – найкращий вибір для новорічного столу 2022 року. Відмінним рішенням стануть м'ясні рулети з млинців або лаваша. Тигр належним чином оцінить і закуски з м'ясом, овочами, сиром та яйцями.

Що не варто ставити на стіл

Попри те, що Тигр любить м'ясо, все ж не варто на Новий рік подавати до столу страви з дичини та риби, адже Тигр не вміє її ловити.

Звісно, рибні страви можуть бути на святковому столі, але не як головна страва, а як окремі види численних закусок. Гострі сири, приправи та соуси взагалі не варто ставити на стіл. Злаки та крупи краще замінити картоплею та овочами.

Тигр негативно ставиться до алкоголю, тому варто обмежити вживання міцних напоїв. Найкращим вибором із міцних напоїв буде вино, а замість газировки краще поставити на стіл соки, компоти.

Що подарувати

Підготовка новорічних подарунків для рідних та близьких – справа непроста й дуже відповідальна. Щоб не помилитися з дарунком, підійдіть до вибору усвідомлено, з душею.

Тигр не любить, коли дарують непотрібні речі, які не приносять ніякої користі. Отож відмовтеся від сувенірів, які припадатимуть пилом на полицях, та обирайте те, що служитиме довгі роки, буде приємним і потрібним.

Не зайве звернути увагу й на колір: золотий, білий, блакитний, срібний, помаранчевий. Та найголовніше, щоб ваш подарунок сподобався людині. Тигр це оцінить.

За матеріалами Інтернет.

Громадсько-політична газета "Наша громада – єдина родина". Свідоцтво про реєстрацію серія ПЛ № 1205-462Р від 19.12.2017 р.
Засновник – ПП "Білоцерківська агропромислова група". вул. Лесі Українки, 28, с. Білоцерківка Миргородського району. Віддруковано у друкарні "ПКЛ" вул. Чехова,12-а, м. Вінниця. Тел. (0432) 55-63-97.
Розповсюджується безплатно. Тираж 2550 прим. Замовлення № 2121426. Матеріали в газету надсилайте на електронну адресу: gazeta@biagr.net.ua Тел. редакції: (050)216-00-69, (098)709-89-01.